

Bayer Zsolt: Európa tükre

2016 június 26. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

A britek kilépnek az Európai Unióból. A szimbolikus térben különösen érdekes, ami és ahogyan történt.

Mert a britek 1975-ben már szavaztak arról, hogy tagjai maradjanak-e az akkori európai közösségnek. Akkor a bennmaradásra szavazók kétharmados győzelmet arattak, 67 százalék volt az igenek aránya. És 1975-ben az akkori fiatalok döntő többsége szavazott igennel. Az akkori húsz-harminc éves fiatalok negyven év elteltével és negyven év tapasztalatával a hátuk mögött most a kilépésre adták voksukat. Ezt a negyven évet és ezt a negyvenéves tapasztalatot kellene most megértenünk. Azt a negyven évet, amely során a nyugati jóléti társadalmak eljutottak oda, ahol ma tartanak.

Például meg kellene értenünk, miképpen lehetséges, hogy mindenféle mutatót figyelembe véve a mai átlagbérek pontosan megfelelnek az 1975-ös átlagbéreknek. És ez éppen úgy igaz Nyugaton, mint például minálunk. Holott össze sem hasonlítható az út, amit bejártunk, össze sem vethető egymással, hogy honnan indultunk. És ez csak az egyik mutató, az egyik elgondolkodtató adat.

A másik, hogy mivé lett Európa. Az az 1975-ös fiatalság – szüleink nemzedéke! – '68-ból indult, a '68-as örökséget hozta magával. Ez pedig akkor is valami közösségteremtő erő, ha '68 brutálisan mást jelentett Nyugaton és itt, a Fal innenső oldalán. Ott, Nyugaton, '68 a szabadság önmaga ellentétébe fordulásának, karikatúrává válásának kezdete.

Itt, a Fal innenső oldalán pedig a prágai tavasz eltiprása, a szovjet típusú diktatúrák megdönthetetlenségének éve. (Abban a bizonyos 1975-ös esztendőben, amikor a britek kétharmada igent mondott az európai közösségre, kiutasították Magyarországról Szelényi Ivánt. Lányával, Szonjával és Lillával egy iskolába jártam, „Fölső-Budára”, a Virányos útra. „233-as számú Déryné úttörőcsapat vigyázz! Zászlónak tisztelegj!” Nagyon szép lányok voltak a Szelényi lányok, szerelmes is voltam egyikükbe, de hát hatodikos kisfiúként nem is álmodhattam ilyesmire!... Azért a lányokat sírva búcsúztattuk, együtt Szekér Gyuszival, aki Szekér Gyulának, az akkori nehézipari miniszternek a fia volt. Mit érhetne meg ebből egy brit? Semmit...)

De ott hagytuk el, hogy mivé lett Európa.

A '68-as indíttatású nemzedék megrettent attól, mit tett Európával. S náluk, szüleink generációjánál már csak mi, a gyerekek rettentünk meg jobban. Nagyszüleink nemzedéke már elment, a mi gyerekeink pedig belenttek a rettenetbe, nekik ez a természetes, és úgy is viszonyulnak hozzá. Vagy elfogadják és helyeslik, vagy még jobban, még radikálisabban, még félelmetesebben tagadják.

Európa pedig... Istenem... Mit is lehetne mondani Európáról?

Európa nincsen. Ezt lehet róla mondani. Európa egy fosztóképző. Európa emlék, álom, Európa az „egyszer volt hol nem volt”, ráadásul Európa emlékét már csak a szüleink és a mi nemzedékünk őrzi.

Az Utas és holdvilág Velencéje, Mihály egész útja Gubbióig, a zsidóból ferences rendi szerzetessé lett barátig – az az Európa, ami már nincsen. A Fekete-erdő világa, Spessart, Jancsi és Juliska, Hauff és a Grimm fivérek, ó, szerelmem, nagy német romantika, Európa hajdanvolt lelke, a romantika maga, mint a jeges Felvilágosodásra érkező válasz, a szív jogai, melyeket Rousseau hangoztatott, amikor megrémült mivűktől, a jakobinus Franciaországtól, pedig nem is látta soha, mert meghalt az iszonyat eljövetele előtt, de ettől még tudta az iszonyatot.

És Blake, „tigris, tigris, éjszakánk erdejében sárga láng”, és Byron, és Dante emberfeletti látomása, Boccaccio erotikája, a nemzetek formálódása, Ady leírhatatlan szkepticismusa, a talicska kenetlen kerekének nyikorgása, ahogy tolják haza a csucsai restből a század legnagyobb magyar költőjét, és Kosztolányi rokokó finomsága, „Mint aki búcsúzik, beszélni akarok, itt éltem én, vér véretekben, magyarok” – és ha már, akkor persze Shakespeare, akit aztán egyszer le kellett fordítani az angoloknak, hogy megértsék. Mi ha nehezen is, de értjük a szót a 13. századból:

„Világ világa, / virágnak virága, / keserűen kinzatul, / vos szegekkel veretül!”

A derék briteknek le kellett fordítani a 16. századi Shakespeare-t, hogy megértsék: „Én, mivel nem játszhatom a szerelmemet, / Hogy eltöltsem e csevegő időt - / Úgy döntöttem, hogy gazember leszek / S utálom e kor hiú

gyönyörét.”

Tartok t?le, manapság már senkit sem érdekel III. Richárd odaát, a ködös Albionban. De legalább megutálták e kor hiú gyönyörét, amelyb?l nekik úgyis egyre kevesebb jutott.

Európa, a gonosz királyn? belenézett a tükörbe, és varázstükre így szólt: Nem vagy már szép, királyn?, de legalább nincs senki, aki szebb nálad.

Hát persze, végül így is célba lehet érn. A britek célba értek. Így értek célba. És elkezdhetik előlr?, hogy akkor most majd hátha sikerül. És a példa ragadós lesz. Addig pedig Cs. Szabó László üzen nekünk a negyvenes évekb?, a nagy európai válság idejéb?, és ezt üzeni: „Egyszer a Fert?b?l kihúztak egy id?tlen halembert, Hany Istókot. A zombékban, nádi s?r?ben, majd hogy a víz alatt nem lakott. Így bújt el id?nkint a magyarság is a vízi rejtekébe. Csonttá aszott, egy szúnyog is belevásott volna a húsába. De túlélte. Mikor az európai népekb?l hírmondó sem marad, a magyar talán még mindig a subája alatt dörmög.”

Most a britek is eljutottak a dörmögés jogáig. Mi is dörmögünk csak bátran. Új mesét. Csak soha, soha többé „fasiszta-kommunizmusét”. Nagy válságok idején ennek elkerülése a legnehezebb. Úgyhogy figyeljünk, de nagyon...

Bayer Zsolt - www.magyarhirlap.hu

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következ? címen: <https://twitter.com/syracuse73>. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló

